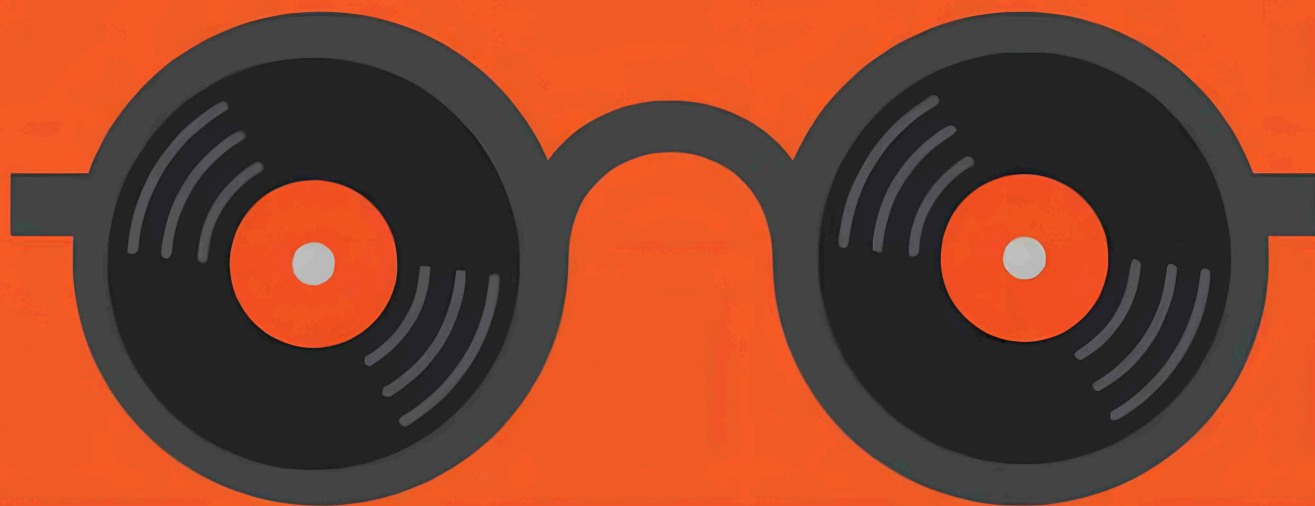

CULTURA

FESTIVALS D'ESTIU

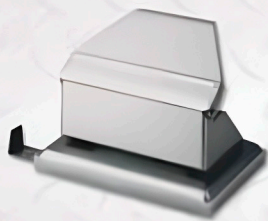

Espectacles per gaudir de l'estiu

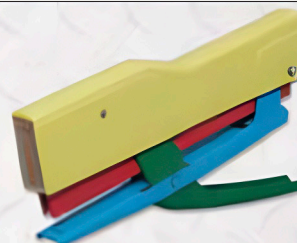
Una guia completa de les principals actuacions de música, teatre i dansa als Països Catalans

DES DE 1924 COMPROMESOS AMB LA QUALITAT

DISSENY
sense més paraules

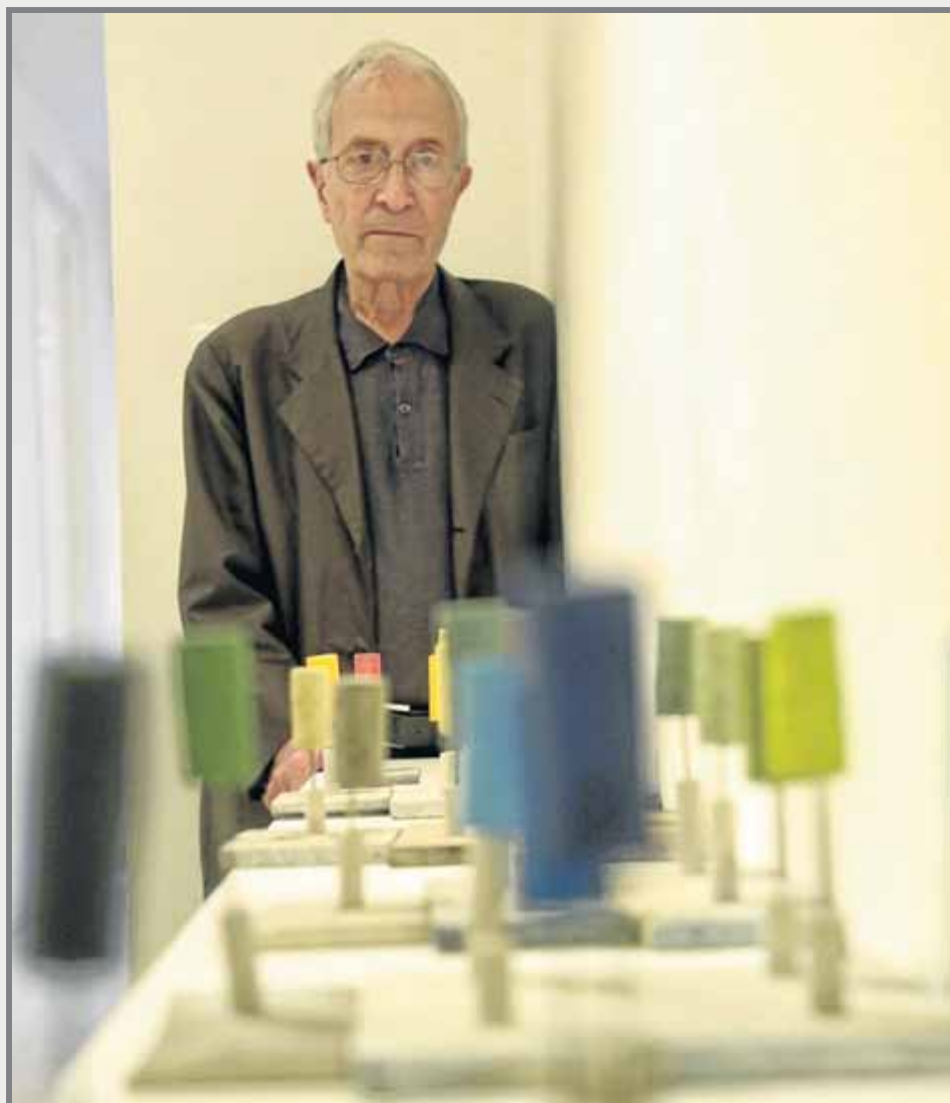
Distribuït per:
ZYX IDEAS
Tel. 93 210 45 45
zyxideas@zyxideas.com
www.zyxideas.com

L'obra secreta de Joan Furriols

Joan Furriols va haver de fer de ferretter, seguint la tradició familiar, perquè el món de l'art el va apartar sense contemplacions. Mitja vida dedicat a la botiga de la plaça Major de Vic és una eternitat. Mitja vida vol dir 40 dels seus ja quasi 80 anys. No és un cas únic d'*outsider*, ni de bon tros, però té una particularitat: exceptuant un parèntesi de quinze anys, no va parar mai de crear, sempre en la més radical de les solituds, als marges de tot i de tothom. Cada dia quan baixava la persiana del negoci, sopava ben d'hora i es tancava dins del seu taller, dins del seu món interior, dins de cada una de les seves obres. En un entorn tan hostil, es va protegir i es va refugiar en la seva intimitat.

Furriols és un home afable, més aviat tímid, amb una veu silenciosa que, de tant en tant, etziba un somriure d'una ingenuïtat maliciosa. No té rancors, però es nota que ha patit. Ens ho fa notar sobretot la seva obra. Una obra secreta que va començar a ser visible a partir del 2007, primer a la seva ciutat i després al centre d'art Tecla Sala de l'Hospitalet de Llobregat i al Museu de Montserrat. Així i tot, segueix sent un gran desconegut, amb pocs galeristes que confiïn en el seu treball, d'una sensibilitat extrema i, no ens enganyem, difícil, complexa i poc comercial. No l'ha ignorat pas Anna Belsa, que ja fa uns anys el va reivindicar com una presència lluminosa de l'art de la postguerra a la galeria Joan Prats-Artgràfic, i ara ha tornat a apostar per ell en el seu espai galerístic El Quadern Robot.

En aquesta exposició, l'obra recent –algunes peces són d'aquest any mateix: Furriols està, sens dubte, en un moment de creativitat vigorosa– llueix al costat de peces de fa 40 anys que legitimen l'honestetat d'un artista que per cops que rebés no es va donar per vençut i es va mantenir fidel a la seva idea d'art, sense edulcorar-la. Un artista que, lògicament, havia tingut aspiracions quan era molt jove i es va instal·lar a Barcelona a la recerca d'oportunitats. Furriols era el marrec de la colla de creadors (Tàpies i companyia) que van obrir esclatxes de modernitat en el desert cultural dels anys cinquanta. Aquests anys de diferència amb els nous tòtems de l'avantguarda catalana no el van ajudar. Ell mateix reconeix que el preniën per un passerell. I això que va fer el mateix que tots: assistir amb entusiasme a les xerrades del Cercle Maillol, a l'Institut Francès, l'únic espai de resistència al pesant ambient conservador, mentre resava perquè se li concedís una beca per viatjar a Pa-

rís. Josep Maria de Sucre li va prometre infinitat de vegades que la rebria. No va ser així i, amb la cua entre cames, se'n va tornar a Vic.

Però va saber revertir les seves frustracions i els seus neguits en una obra que xuclava d'allò que tenia més a prop. Al cap i a la fi, l'únic que tenia: la seva ferreteria. Furriols va convertir la rutina diària i el desànim provocat per la incomprensió en matèria artística. Primer amb planxes de ferro que agredia amb forats per purgar dolors i angoixes. Després va entrar en escena el volum. L'èstri petit i modest, des d'un cargol a

un embut, que venia durant el dia a la botiga, es mutava a la nit al taller en un artefacte al servei dels seus pensaments i sentiments.

Furriols ha continuat fent el mateix camí artístic. És clar que darrerament amb un cert alliberament perquè per fi se'l té en consideració com a artista. La gravetat ha minvat en unes noves obres en les quals el ferro és present sense ser-hi. L'artista pigmenta i modela fràgils escumes de tal manera que l'ull s'enganya i es pensa que veu un metall consistent. Furriols, que s'ha passat la vida arreplegant objectes, tractant amb drapaires i quincallers, també ha entrat en la fase d'autoreciclar-se ell mateix. A l'entrada d'El Quadern Robot ens rep una obra que va crear el 2012 amb uns claus que li havien fet servei al seu taller per subjectar-hi les eines de creador. Preocupat perquè els seus néts hi jugaven a la vora i podien prendre mal, va decidir invalidar les punxes amb taps de suro que va pintar de colors. Aquest treball diu molt d'un artista que, sense fer soroll, perquè no el van deixar, ha cercat la veritat i la bellesa en les coses més insignificants. *

Joan Furriols, a El Quadern Robot (Còrsega, 267). L'exposició '17 obres sense títol' es podrà visitar fins a l'1 d'octubre
QUIM PUIG